

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑ Υ'

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Άφησε τώρα το Ζοζό κι' έλα να καθήσης μαζί μας, είπε ο κ. Ντουμάν στο Γιαννάκη.

— Ω, τί πρόσχαρο πού ήταν το γεύμα εκείνο! Νόμιζε κανείς ότι καθόταν προσκαλεσμένη ή ίδια ή ευτυχία!

— Και να λένε ότι υπάρχουν στον κόσμο κακοί άνθρωποι! Είπε η Μηλιά.

— Και όμως υπάρχουν! αποκρίθηκε η αγαθή κυρά-Μαρία. Αυτοί πού μ'ας είπαν τόσες συκοφαντίες για σ'ας δεν είναι κακοί άνθρωποι;

— Ποιός σ'ας είπε συκοφαντίες για τ'α παιδιά; ρώτησε ο κ. Ντουμάν.

— Κάποια γρηά από τ'α μέρη σας μ'ας είπε ότι μπήκαν σ' ένα μεγάλο σπίτι για να κλέψουν...

— Τ'α φτωχά μου, τ'α άδωα μου πλάσματα, πόσο αισχρά τ'α συκοφάντησαν! Είπε ο κ. Ντουμάν, χωρίς να γελάει πειά, συλλογιστόμενος από ποιόν μπορούσαν να προέρχωνται ή ψεύτικες αυτές φήμες.

Και ο κ. Ντουμάν θυμήθηκε τή νύφη του. "Επειτα διηγήθηκε πώς είχε θρή τα παιδιά αναισθητα στη μέση του δρόμου... Και τ'α δάκρυα έτρεχαν από τ'α μάτια όλων...

— Τ'α πουλάκια μου! Έλεγε η κυρά-Μαρία. Καλά τ'ο έλεγα εγώ. "Ετσι μούρχεται να πάω να θρώ και να καταχερίσω αυτή την παληόγρηρα πού μου είπε τόσα και τόσα έναντιόν σας...

— Άλλά βλέποντας ότι τ'ο γεύμα γινόταν μελαγχολικό, ή αγαθή γυναίκα άνοιξε τή μπουκάλα του κρασιού και τ'ο έδωσε στον άνδρα της.

— Κέρασέ μας, ειπε, να πιούμε στην υγεία του καλού αυτού κυρίου.

— Μαρία, παρατήρησε ο ένωμοτάρχης, ο κ. Ντουμάν είναι ένας πολύ πλούσιος άρχοντας και δεν ταιριάζει να μιλάς γι' αυτόν με τόση άφέλεια...

— Είναι πλούσιος άρχοντας βέβαια, ειπε η κυρά-Μαρία, αλλά όσα λεπτά έχει μέσα στην τσέπη του, άλλη τόση καλωσύνη κλείνει στην καρδιά του.

— Και αυτό μ'ας κάνει να συνεννοούμεθα καλύτερα, κυρά-Μαρία, ειπε ο κ. Ντουμάν, δίνοντας στην αγαθή γυναίκα τ'α χέρι του.

Αυτή τή φορά, ή κυρά-Μαρία συγκινήθηκε τόσο, ώστε δεν ήξερε τί να πη.

— Η ώρα πέρασε γρήγορα στο σταθμό τής Χωροφυλακής. Τ'α παιδιά ύποσχέθηκαν ότι θ'α ξαναϊδωθούν. Ο Γιαννάκης πήρε κατά μέρος τόν Πετράκη και τ'ο έβαλε πέντε φράγκα στο χέρι.

— Τί είν' αυτά; ρώτησε ο Πετράκης.

— Είναι για τ'ο μισό φράγκο πού μου έδωσες τήν άλλη φορά. Δεν θυμάσαι;

— Άφου σου τ'ο έδωσα, θ'α πη πώς είναι δικό σου.

— "Οχι, τότε ήμουν ένα ζητιανάκι. Τώρα πού έχω χρήματα σου τ'ο έπιστρέφω.

— Δός μου λοιπόν τ'ο μισό φράγκο μόνο, άφου δεν θέλεις να μου χρωστάς. Τ'α άλλα δεν τ'α θέλω.

Ο Γιαννάκης ύποχώρησε στην άπάντησι του φίλου του κι' άποχωρίστηκαν με μεγάλες διαχύσεις.

Τή στιγμή εκείνη έφτασε και τ'ο άμάξι με τ'α τέσσερα άλογα και σταμάτησε μπροστά σ'α σταθμό. Ο κ. Γκαζι ήταν μέσα κι' έτσι ελαβε κι' αυτός τήν ευχαρίστησι να γνω-

ρίση τήν οικογένεια του ένωμοτάρχη.

Μετά τούς τελευταίους άποχαιρετισμούς, ο κ. Ντουμάν και ή Μηλιά μπήκαν στο άμάξι, μαζί με τόν κ. Γκαζι. Ο Γιαννάκης, από τ'ο ψηλό του κάθισμα, έστελνε φιλήματα στους μικρούς του φίλους κι' ο Ζοζός άφου έκλεισε τήν πορτίερα του άμαξιού, άνέθηκε κι' αυτός και κάθησε κοντά του.

... .. Τ'ο ταξίδι τελείωσε...

Νά ή Λάνδη!...

— Επειδή οί ταξιδιώτες δεν είχαν προαναγγείλει τήν άφιξί τους, κανένας δεν βγήκε να τούς προύπαντήση.

Ο κ. Ντουμάν κι' ο κ. Γκαζι τράβηξαν κατ' ευθείαν στα δωμάτια τους. Ο Ζοζός άκολούθησε τόν κύριό του. Η Μηλιά κι' ο Γιαννάκης έπήγαν επάνω να θρούν τήν κ. Πολυξένη.

Ο κ. Ντουμάν θρισκόταν πριν από λίγη ώρα στο δωμάτιό του και θημάτιζε σκεπτικός, όταν κάποιος χτύπησε τήν πόρτα του.

— Ποιός είναι; ρώτησε.

— Εγώ, ή Άμαλία.

— Εμπρός.

— "Ω, αγαπητέ μου Ευσέβιε! Έκανε ή νύφη του κ. Ντουμάν, μπαίνοντας μέσα. Πόσο χάρω πού σε ξαναβλέπω! Έκανες καλό ταξίδι;

— Λαμπρό. Ο Ευτόχιος είναι καλά;

— Έξοίρετα. Έπήγε περίπατο με τ'ο άλογο και θ'α γυρίση τ'ο μεσημέρι. Βλέπω ότι δεν λείψατε πολύ... Δεν θ'α μάθουμε λοιπόν τήν αίτία του ταξιδιού σας;

— Έπήγα να ζητήσω πληροφορίες για τ'α παιδιά.

— Λοιπόν τί έμαθες;

Και στα ματια τ'ης κ. Ντουμάν έλαμψε μιά πονηρή περιέργεια.

— "Οχι πολλά πράγματα, ειπε ο κ. Ντουμάν. "Οστόσο...

— Λοιπόν εγώ, ειπε ή κ. Άμαλία διακόπτοντας τόν άνδρα-δελφό της, έμαθα πολύ περισσότερα πράγματα από σ'ας, και μάλιστα από ιηγή άσφαλεστάτη... Τ'α παιδιά πού φέρατε

στη Λάνδη είναι κακής διαγωγής...

— Είθε βέβαιη γι' αυτό πού λέτε;

— Βεβαιοτάτη, γιατί έδω κοντά συνέβησαν μερικά περιστατικά πού πρέπει να τ'α μάθετε...

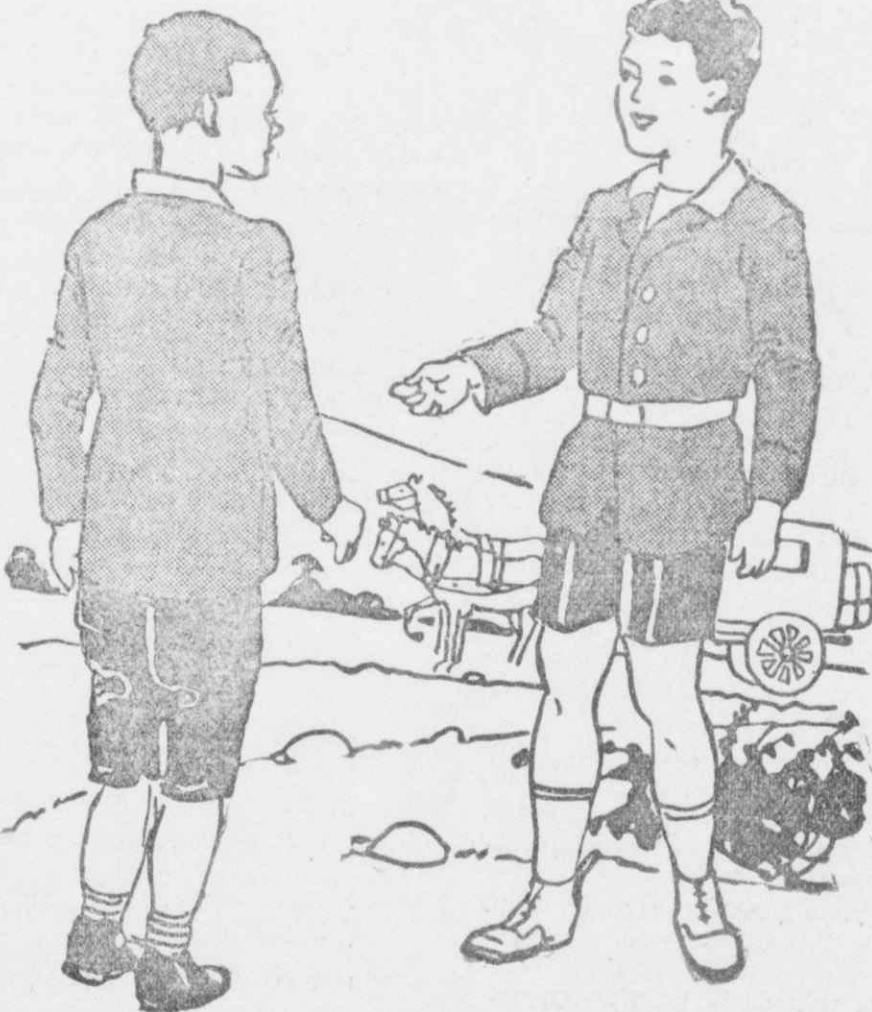
— Σ'ας άκούω...

— Λοιπόν τ'α παιδιά πού θρήκατε στο δάσος, μόλις είχαν βγή από τή φυλακή. Τ'α είχαν συλλάβει οί χωροφύλακες για κλοπή. Είχαν κλέψει τ'ο γάλα μιάς βοσκοπούλας τήν όποία λίγο έλειψε να σκοτώσουν... Φαντασθήτε λοιπόν τί κακό μπορούσαν να μ'ας κάνουν!... Ποιός ξέρει αν δεν ανήκουν σε καμμία συμμορία ληστών πού θ'α τούς έφερναν έδω μέσα για να μ'ας σκοτώσουν.

— Είστε βέβαιη γι' αυτό; ξαναρώτησε ο κ. Ντουμάν.

— Βεβαιοτάτη, σ'ας λέω. Φοβόμουν μάλιστα πολύ όσο ήμουν μόνη και δεν έβλεπα τήν ώρα να γυρίσετε... Έλπίζω ότι δεν τ'α φέρατε πάλι μαζί σας αυτά τ'α παιδιά...

(Άκολουθεί)

Ο Γιαννάκης έπήρε κατά μέρος τόν Πετράκη